

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.862 van 13 september 2001
in de zaken A. 61.047/VII-12.850
61.117/VII-12.882.**

In zake : I. 1. Guido NUSSBAUM,
2. Marina JONCKERS,
II. 1. Arthème STEVENEERS,
2. Anna-Maria REVIERS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat K. TIMMERMAN,
kantoor houdende te LEUVEN (KESSEL-LO),
Sneppenstraat 62 A

tegen :

I + II
de bestendige deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT.

tussenkommende partij :
I + II
de b.v.b.a. VLAEYEN (in faling),
rechtsgeding hervat door Curator L. JORDENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat St. VAN DER VELPEN,
kantoor houdende te HALEN,
Bloemendaalstraat 215.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guido NUSSBAUM en Marina JONCKERS op 25 november 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 29 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij het beroep dat zij hadden ingediend tegen het besluit van 25 april 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort houdende het verlenen van de vergunning aan de b.v.b.a. VLAEYEN voor het exploiteren van een transportbedrijf gelegen aan de Oude Leuvensebaan 47, niet wordt ingewilligd (A. 61.047);

Gezien het verzoekschrift dat Arthème STEVENEERS en Anna-Maria REVIERS op 1 december 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A. 61.117);

Gelet op het arrest nr. 86.720 van 6 april 2000, waarbij het beroep, gekend onder het nr. A. 61.047, wordt verworpen, de debatten worden heropend in de zaak, gekend onder het nr. A. 61.117, en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt gelast met het onderzoek van laatstgenoemde zaak;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 11 september 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GEUVENS die, loco advocaat K. TIMMERMAN verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat St. VAN DER VELPEN, die verschijnt voor de tussenkomenende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

1.1. Overwegende dat, zoals hierboven reeds gesteld, met het arrest nr. 86.270 van 6 april 2000 het beroep, gekend onder het nr. A. 61.047, werd verworpen; dat derhalve thans enkel nog het beroep gekend onder het nr. A. 61.117 aan de orde is, zodat de verwijzingen naar de partijen enkel deze betrokken in laatstgenoemde zaak betreffen;

1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen op 8 januari 1996, na kennisname van het verzoekschrift tot tussenkomst en van de aanvullende memorie van de tussenkomenende partij, een tweede “memorie van wederantwoord” hebben ingediend; dat een dergelijk stuk niet is voorzien in het algemeen procedurereglement, zodat het uit de debatten moet worden geweerd;

2. Feiten

2.1. Op 7 maart 1994 dient de tussenkomenende partij, thans in staat van faillissement verklaard bij vonnis van 18 mei 1999 van de rechtbank van koophandel te Leuven, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort een

milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een transportbedrijf gelegen aan de Oude Leuvensebaan 47 te Bekkevoort.

Tot het voorwerp van de aanvraag behoort in concreto :

- een stelplaats voor 10 vrachtwagens met aanhangwagens en/of bestelwagens;
- een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhoud van motorvoertuigen met gebruik van meer dan 1 schouwput en/of brug;
- een wasplaats voor voertuigen waarin minder dan 10 voertuigen per dag gewassen worden;
- een opslagplaats voor mazout in een ondergrondse houder van 20.000 liter met bijbehorende verdeelpomp;
- een vaste luchtcompressor met een drijfkracht van 5,5 kW en een drukvat van 500 liter;
- de opslag van circa 600 liter afvalolie;
- de opslag van 200 liter antivries;
- het lozen van normaal huisafvalwater en van ander dan normaal huisafvalwater.

Bij de milieuvergunningsaanvraag is een brief gevoegd waarin de exploitant een afwijking vraagt van artikel 399 van het oude, inmiddels door de Raad van State vernietigde, Vlarems 2. In dat artikel, dat deel uitmaakte van de sectorale milieuvoorwaarden voor garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen, was bepaald dat rustversturende werkzaamheden verboden zijn op werkdagen tussen 19.00 uur en 7.00 uur en op zon- en feestdagen. De exploitant vraagt dat zijn transportbedrijvigheid toegestaan zou worden van 6.00 uur tot 22.00 uur.

Met betrekking tot de inrichting zijn een aantal bouwvergunningen verleend.

2.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de milieuvergunningsaanvraag, dat heeft plaatsgevonden van 22 maart 1994 tot en met 21 april 1994, zijn verschillende bezwaarschriften, waaronder een petitie die door 17 buurtbewoners ondertekend is, ingediend. De buurtbewoners beklagen zich onder andere over lawaai- en trillingshinder en over verkeersonveiligheid. Zij menen dat een transportbedrijf niet thuishoort in een woonzone maar wel op een daartoe bestemd industrieterrein.

2.3. Met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort van 25 april 1994 wordt de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van twintig jaar.

Ook de gevraagde afwijking op artikel 399 van het oude Vlarems 2 wordt toegestaan.

2.4. Op 26 mei 1994 stellen de verzoekende partijen, samen met het echtpaar COOMANS-KEMPS en het echtpaar NUSSBAUM-JONCKERS, alle woonachtig in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant beroep in tegen het in eerste aanleg genomen vergunningsbesluit.

In het beroepschrift beklagen de buurtbewoners zich over nachtelijke geluidshinder, over verkeersonveiligheid, over ontploffingsgevaar en over hinder door de aanwezige wasinstallatie.

Bovendien wijzen de omwonenden erop dat de inrichting reeds gedurende jaren zonder milieuvergunning wordt geëxploiteerd, dat verschillende bouwovertreddingen begaan werden en, tenslotte, dat de exploitant zich niet houdt aan de door artikel 399 van het oude Vlarem 2 opgelegde exploitatie-uren.

Kortom, de beroepsindieners zijn de mening toegedaan dat het bedrijf niet thuishoort in een woonzone.

Het beroep wordt op 13 juni 1994 ontvankelijk verklaard.

2.5. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend :

a. Het bestuur ruimtelijke ordening, buitendienst Vlaams-Brabant, verleent het volgend ongunstig advies :

“In overeenstemming met het Vlarem deel ik U mee dat het perceel waarop de aangevraagde inrichting zich bevindt volgens het gewestplan Aarschot-Diest vastgesteld bij K.B. van 7 november 1978, gelegen is in een woongebied aan de weg ($\pm$ 50 m Oude Leuvensebaan) het resterende deel in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Binnen een straal van 500 m bevindt zich :

- ten noorden : landschappelijk waardevol agrarisch gebied, natuurgebied;
- ten zuiden: woongebied, agrarisch gebied, openbaar nutsgebied;
- ten oosten : woongebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied;
- ten westen: woongebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er is geen Algemeen Plan van Aanleg. Er is geen Bijzonder Plan van Aanleg. Een kopie van het gewestplan is bijgevoegd zodat u beschikt over de beschrijving van de bestemmingen zoals beschreven in art. 21 van het Vlarem.

De exploitatie kan, gelet op de onverenigbaarheid met de bepalingen van artikel 11 en 15 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en gelet op het feit dat de aanvraag gebeurt in een daartoe niet geëigende zone volgens het gewestplan in toepassing van artikel 22 NIET aanvaard worden”.

b. Door het bestuur milieuvergunningen wordt op 8 juli 1994 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en om het beroepen vergunningsbesluit te bevestigen. In dat advies wordt onder meer het volgende gesteld :

“In het beroepschrift wordt eveneens gesteld dat een dergelijk bedrijf niet thuishoort in een woonzone. Dit standpunt kan deels worden bijgetreden. Vermits

echter de hinder voor de buurt beperkt blijft tot een aanvaardbaar niveau, is het niet billijk een milieuvergunning te weigeren om louter planologische redenen voor een inrichting die beschikt over de nodige bouwvergunningen”.

- c. De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert op 14 september 1994 om het beroep ongegrond te verklaren.

2.6. Met het bestreden besluit wordt het beroep niet ingewilligd en wordt het beroepen vergunningsbesluit bevestigd, behoudens wat de in eerste aanleg verleende afwijking op artikel 399 van Vlarem 2 betreft, die opgeheven wordt;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het eerste middel de volgende argumenten ontwikkelen:

3.1.1.1. In het **middel** wordt de schending aangevoerd van het gewestplan Aarschot-Diest, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978,

“doordat bovenvermelde beslissing aan de bvba VLAHEYEN een vergunning heeft verleend voor het exploiteren van een inrichting met als voorwerp een transportbedrijf dat omvat :

- een stelplaats voor 10 vrachtwagens met aanhangwagens en/of bestelwagens
- een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhoud van motorvoertuigen met gebruik van meer dan 1 schouwput en/of brug;
- een wasplaats voor voertuigen waarin minder dan 10 voertuigen met hun aanhangwagens per dag worden gewassen;
- een opslagplaats voor mazout in ondergrondse houder van 20.000 l met bijhorende verdeelpomp;
- een vaste luchtcompressor met een drijfkracht van 5,5 kW en een drukvat van 500 l
- opslag van afvalolie van $\pm$ 600 l in 3 vaten van 200 l
- opslag van antivries in een vat van 200 l
- het lozen van normaal huisafvalwater en van ander dan normaal huisafvalwater, rubrieken 2.4 a).1., 3.3., 3.4., 15.1.1., 15.3., 15.4.1., 16.3.2.1., 17.3.3.1., 17.3.6.1.b), en 17.3.8. van de indelingslijst

terwijl uit het KB van 07.11.1978 houdende de vaststelling van het gewestplan Aarschot-Diest, blijkt dat het betrokken terrein (sectie B, numer 34 d (34 b volgens de bouwvergunningen) zich situeert in een woongebied aan de weg ($\pm$ 50 m) en dat het resterende deel in landschappelijk waardevol agrarisch gebied ligt.

Het is dan ook duidelijk dat een inrichting zoals hierboven omschreven absoluut niet thuis hoort in een buurt waar vooral jonge gezinnen met vaak nog zeer jonge kinderen wonen.

Dat het voortdurend af- en aanrijden, en het lossen en laden van de vrachtwagens immers een enorme geluids- en verkeershinder veroorzaken.

Dat er eveneens dient te worden gewezen op het gevaar dat het bedrijf betekent voor de onmiddellijke omgeving gezien er zich op het terrein een opslagplaats bevindt voor 20.000 liter mazout met verdeelpomp.

Dat het toekennen van een milieuvergunning aan een dergelijk milieuhinderend bedrijf ongetwijfeld een voorbeeld zal stellen voor eventuele andere bedrijven die zich in de buurt willen vestigen.

Dat het risico aldus bestaat dat het woongebied in een mum van tijd zal veranderen in een industriezone.

Dat het geen twijfel lijdt dat dergelijke bedrijven niet thuis horen in een zone die als woongebied werd vastgesteld.

Dat trouwens met het oog op het vermijden van dergelijke ‘misplaatste’ bedrijven een gewestplan wordt opgesteld”.

3.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** als volgt :

“Het middel is vrij algemeen opgesteld en niet volledig duidelijk.

De verzoekende partij geeft inderdaad aan dat er “een schending zou zijn van het KB van 7.11.78 houdende vaststelling van het gewestplan Aarschot-Diest”, doch geenszins van welke bepaling dan wel.

Uit de uiteenzetting blijkt enkel deze schending zou moeten blijken uit het feit dat de inrichting gelegen is in een woongebied en een agrarisch gebied.

Dit is klaarblijkelijk een te algemene opmerking.

Er is in de huidige stand van de wetgeving trouwens nog steeds geen koppeling van de stedenbouw— en milieuvergunning (zelfs al voorziet de wetgeving inzake milieu in een mogelijke schorsing van een nog aan te vragen bouwvergunning — wat in casu echter niet van toepassing is).

Het argument is trouwens in elk geval niet relevant, nu de Bestendige Deputatie vooreerst dient op te merken dat de loutere planologische onverenigbaarheid in dit dossier niet als ernstig middel kan aanvaard worden;

In het verleden werden inderdaad reeds sedert 1986 een ganse reeks bouwvergunningen toegestaan, zodat de planologische verenigbaarheid in feite sedert lang niet meer ter discussie staat;

(...)

Bovendien blijkt uit het dossier van de gemeente Bekkevoort dat op 31.03.94 de gemachtigde ambtenaar aan het CBS Bekkevoort nog als advies verleende

‘De exploitatie kan, gelet op de verenigbaarheid met de bepalingen van art.5 van het KB van 28.12.72 betreffende de inrichting en de toepassing van de Gewestplannen, en gelet op het feit dat de aanvraag gebeurt in bestaande en vergunde gebouwen, worden aanvaard’

Op 16.06.94 heeft dezelfde gemachtigde ambtenaar in het kader van de beroepsprocedure, zonder enige toelichting, eenvoudig gesteld dat de exploitatie niet zou aanvaard kunnen worden. Uit de thans bijgebrachte stukken blijkt dat dit blijkbaar het gevolg was van het feit dat door de betrokkene een aantal werken (loskade ...) meer uitgevoerd werden dan oorspronkelijk toegestaan, zodat inderdaad, na vaststellingen terzake een regularisatieaanvraag ingediend werd, waarop een negatief advies uitgebracht werd, uiteraard enkel voor de nieuwe werken;

Vanzelfsprekend werd deze kwestie alsoo ook opnieuw en uitvoerig besproken in de provinciale milieuvergunningscommissie, die (zie adm.dossier) unaniem (dwz met inbegrip van de vertegenwoordiger AROHM) voorstelde om het beroep niet in te willigen, en meer bepaald wat betreft de ligging, het vroegere gunstig advies van het Bestuur van Stedenbouw herhaald heeft, te weten :

‘De inrichting is gelegen in een woongebied. Vermits de hinder voor de buurt beperkt wordt tot een aanvaardbaar niveau wanneer de opgelegde vergunningsvoorwaarden nageleefd worden, en gelet op het feit dat de uitbating over de nodige

bouwvergunning beschikt, het niet billijk is een milieuvergunning te weigeren om louter planologische redenen’.

Dezelfde redenering werd ook overgenomen in de bestreden beslissing.

Dit argument, dat alzo bij de vorige behandeling reeds ingeroepen werd, wordt door de verzoekende partij echter in het geheel niet weerlegd.

De ‘gegrondheid’ van het middel wordt verder enkel gestaafd door een soort intentieverklaring naar de toekomst toe, waarbij gesteld wordt dat het risico alzo zou bestaan dat door het toekennen van de milieuvergunning ‘door andere bedrijven zou kunnen aangegrepen worden om zich ook in de buurt te komen vestigen’ en dat ‘het woongebied alzo in een mum van een tijd zal veranderen in een industriezone’.

Een en ander is uiteraard volkomen onjuist, en in de feitelijke omstandigheden, zoals ook weergegeven door aanleggende partij, wordt reeds duidelijk aangegeven dat het betrokken bedrijf met correcte bouwvergunningen sinds 1986 ter plaatse actief is;

Hierbij moet opgemerkt worden dat een stelplaats voor 10 vrachtwagens in de klasse 3 ingedeeld wordt.

Dit betekent dat een dergelijke activiteit door VLAREM als weinig hinderlijk ingeschat wordt, wat niet belet dat de vergunningsvoorwaarden, om de hinder voor de omgeving te beperken, strikt dienen nageleefd te worden;

Bovendien moet verder opgemerkt worden dat een klasse 3 indeling trouwens ook betekent dat de activiteiten, wanneer ze als alleenstaande activiteit zouden aangevraagd worden, trouwens enkel meldingsplichtig zouden zijn en in feite door de CBS niet kunnen geweigerd worden;

Tenslotte blijkt uit de verdere uiteenzetting van dit middel (en het tweede middel) dat de omwonenden in feite in hoofdzaak klagen van eventuele geluids- en verkeershinder;

De verwerende partij wenst terzake op te merken dat zij op dit vlak geen afwijkingen op de vergunningsvoorwaarden toegestaan heeft (zoals nochtans voorzien en gevraagd werd op basis van art.399) :

‘Rustversturende werkzaamheden zijn enkel toegestaan tussen 7 u en 19 u op de werkdagen en niet op zon-en feestdagen’

Het is trouwens ook om die reden dat, volledigheidshalve, bij het administratief dossier de stukken gevoegd zijn wat betreft de door de BVBA VLAHEYEN aangevraagde afwijking dd.12.10.94;

Wat de uitbating klasse 2 betreft dient trouwens ook opgemerkt te worden dat deze onder de bevoegdheid van de burgemeester van Bekkevoort valt, en dat, zo er inderdaad buiten de toegestane uren lawaaihinder zou zijn, hij terzake kan optreden;

Uit geen enkel element blijkt echter dat inmiddels de vergunning niet mocht toegekend worden”.

3.1.1.3. De tussenkomende partij stelt in haar **verzoekschrift tot tussenkomst** wat volgt :

“In essentie is het transportbedrijf van de bvba VLAHEYEN NIET vergunningsplichtig. Voor volgende rubrieken volstaat de alfabetische lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling overeenkomstig art. 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Voor volgende goederen volstaat melding:

- Opslag van afvalolie (rubriek 2.4.a⁰ 1)
- Lozen van huisafvalwater (rubriek 3.4)
- Vaste luchtcompressor (rubriek 16.3.2.1.)
- Inrichtingen voor het wassen van voertuigen (rubriek 15.4.10)
- Opslagplaats voor mazout (rubriek 17.3.6.lb)
- Overdekte ruimte voor stalling van vrachtwagens (rubriek 15.1.10)

Enkel voor volgende punten valt verzoekster in tussenkomst onder de vergunningsplicht klasse II

- Het lozen van ander dan normaal huisafvalwater (rubriek 3.3.)
- Werkplaats voor onderhoud van motorvoertuigen (rubriek 15.3.)
- Opslag van antivries (rubriek 17.3.8)

Voorgaande doet in se reeds besluiten dat het bedrijf van de bvba VLAEYEN cfr. het decreet van 17 september 1985 betreffende de milieuvergunning, art. 4 § 1 en § 2 niet als hinderlijk is te beschouwen.

De diverse bouwvergunningen werden aan verzoekster in tussenkomst telkens afgeleverd tot inplanting van haar bedrijf binnen de woonzone.

Voor het gebied waarin het perceel gelegen is, bestaat geen door de koning goedgekeurd bijzonder plan van aanleg en het gebied is niet gelegen binnen het gebied van een behoorlijk vergunde verkaveling. Het bebouwde terrein ligt volgens het bij K.B. van 7 november 1988 vastgestelde gewestplan DIEST - AARSCHOT in een woongebied aan de weg (ongeveer 50 meter) achteraan in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied (cfr. de diverse bouwvergunningen). Verzoekers hebben tegen de afgifte van de bouwvergunningen zelf nooit enig bezwaar geuit.

Het woongebied omvat niet enkel de woningen. Het is bestemd voor wonen alsmede voor de handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf ... cfr. art. 5.1 van het K.B. dd. 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp - gewestplannen en de gewestplannen.

Woongebieden zijn niet alleen bestemd voor woningen. Ook bedrijven kunnen er in gegund worden (R.v.St. nr. 37.543 dd. 29 augustus 1991).

Het is daarbij de wil van de wetgever geweest dat in het geval bedoeld in art. 45 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedenbouw (d.i. wanneer er geen door de koning goedgekeurd plan van aanleg bestaat) het college van Burgemeester en Schepenen en de gemachtigde ambtenaar volgens de modaliteiten van dat artikel bepaald, de voorwaarden stellen terwaarborging van een behoorlijke plaatselijke aanleg.

Het komt hierbij de Raad van State niet toe zich in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid (R.v.St., Lenaerts, nr. 12.534 dd. 18juli 1967).

De Raad van State mag zich niet in de plaats stellen van de vergunningverlenende overheid. De Raad van State heeft enkel een wettigheidscontrole en mag niet oordelen over de opportuniteit van de vergunning. De Raad van State kan trouwens enkel tot vernietiging besluiten indien er een manifeste inbreuk is op de wet of op het reglement (Raad van State, 28 oktober 1969 (HEULENS en VERLINDEN, 13.357; Raad van State, 25april1972 (bvba URBANA, nr. 15.271).

Het eerste middel van verzoekers roept geen enkele onwettelijkheid in, maar gaat om een loutere subjectieve interpretatie aangaande de opportuniteit der vergunning. Mede gelet het injunctieverbod is de Raad van State desbetreffend niet bevoegd”.

3.1.1.4. De verzoekende partijen repliceren in hun **memorie van wederantwoord**:

“1. In milieuvergunningsdossiers speelt de stedenbouwwetgeving vaak een zeer grote rol, vermits milieuvergunningsaanvragen steeds moeten worden getoetst aan stedenbouwkundige normen. Zeer frequent overwoog de Raad van State dan ook dat de overheid die moet beschikken op een aanvraag tot milieuvergunning krachtens artikel 2 § 1, van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning in beginsel dient te weigeren indien de inrichting niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

(LANCKSWEERDT, E., ‘Overzicht van de rechtspraak van de Raad van State in verband met het milieuvergunningsdecreet en het Vlarem I en II’, in ‘De Milieuvergunning, Milieurechtstandpunten nummer 5, Milieuvergunningen en milieumeldingen, Recht en praktijk, 1994, p. 83;

R.v.St., nr. 47.050, 28.04.1994, KERRY schorsingsarrest; R.v.St., nr. 46.813, 31.03.1994, NV EXPORTSLACHTHUIS G. DE COSTER schorsingsarrest; R.v.St., nr. 46.263, 24.02.1994, DECLERCQ en DE PAEPE schorsingsarrest; R.v.St., nr. 46.259, 24.02.1994, NV FONCK-DEHENNIN schorsingsarrest; ...)

In casu bevinden de gebouwen op het betrokken terrein zich volgens het gewestplan Aarschot-Diest, goedgekeurd bij K.B. van 07.11.1978, binnen een woongebied aan de weg (50 meter) en voor het resterende gedeelte binnen landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Deze plannen van aanleg bezitten een verordenende kracht en hun voorschriften moeten dus ook bij het beoordelen van de aanvragen om een milieuvergunning worden toegepast.

(VEKEMAN, R., De coördinatie van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunningen in het Vlaamse Gewest, in Milieurecht, recente ontwikkelingen deel II, p. 381)

Tegenpartij meent nu in haar memorie van antwoord dat een 'louter planologische onverenigbaarheid' in dit dossier geen voldoende ernstig middel kan zijn om de vernietiging van de milieuvergunning te vragen gezien er in het verleden reeds sedert 1986 een hele reeks bouwvergunningen werden afgeleverd.

Hieromtrent dient in eerste instantie te worden gewezen op de recente rechtspraak van de Raad van State waaruit moet worden afgeleid dat het zeker niet de eerste maal is dat er een vergunning werd geweigerd wegens de planologische onverenigbaarheid van de inrichting.

Een dergelijk motief kan met andere woorden een weigeringsbesluit verantwoorden (R.v.St., nr. 44.274, 30 september 1993, BVBA VAN HOORNWEDER MARCEL EN ZOON (schorsingsarrest)).

Verder weze in dit verband nog benadrukt dat de wetgeving inzake stedenbouw en de wetgeving op het stuk van milieuvergunningen onderscheiden doelstellingen beogen, en dat het verkrijgen van een bouwvergunning niet automatisch het recht op een milieuvergunning impliceert.

(R.v.St., nr. 46.259, 24.02.1994, NV FONCK-DEHENNIN schorsingsarrest)

Het is dan ook foutief van de tegenpartij om zich in haar argumenten steeds weer te beroepen op het feit dat er in dit dossier in het verleden reeds tal van bouwvergunningen werden afgeleverd aan de BVBA.

Juist omwille van de wederzijdse onafhankelijkheid van de milieuwetten en -reglementen worden de mogelijkheden van de stedenbouwwet terzake beperkt, en mag de overheid bij de beoordeling of er al dan niet een bouwvergunning dient te worden afgeleverd aan een particulier geen rekening houden met het al dan niet hinderlijke karakter van een bepaalde inrichting.

(BOES, M., "Bouw-en verkavelingsvergunningen en milieuzorg" in Milieurecht, recente ontwikkelingen, deel II, Ed.: LAVRYSEN, L., p. 375)

Het afleveren van een bouwvergunning biedt met andere woorden geen enkele garantie m.b.t. de toekenning van een milieuvergunning.

Verder vergist de tegenpartij zich wanneer zij er van uit gaat dat het betrokken bedrijf op stedenbouwkundig vlak over de nodige vergunningen zou beschikken.

Een en ander dient hieromtrent dan ook duidelijk te worden gesteld.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat volgende bouwvergunningen werden toegestaan aan de BVBA VLAEYEN:

Op 18.09.1985 dient het betrokken bedrijf een aanvraag in voor het bouwen van een magazijn op de plaats waar het zich thans bevindt (woongebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied).

De aanvraag wordt op 14.11.1985 geweigerd en er worden gewijzigde plannen ingediend door de BVBA.

Op 10.02.1986 wordt een bouwvergunning verleend met als voorwaarde dat het bedrijf zich aan de gewijzigde plannen houdt, dit wil zeggen, mits men op de bouwgrond bouwt.

In 1986 start de BVBA de werken van de bouw van het magazijn waarbij zij zich echter niet aan de gewijzigde plannen houdt en het magazijn aldus op landbouwgrond wordt gebouwd.

In 1989 en 1990 krijgt de BVBA respectievelijk de toelating tot het verbouwen (van) een woning en het bouwen van een bureelgebouw.

In 1993 wordt het bedrijf tenslotte een bouwvergunning voor de uitbreiding van bovengenoemd magazijn toegestaan dat zich volgens de ingediende plannen op de bouwgrond bevindt, doch dat in werkelijkheid op landschappelijk waardevol agrarisch gebied staat.

Uit al het voorgaande dient m.a.w. te worden afgeleid dat enkel het bureelgebouw conform de verleende bouwvergunning werd gebouwd.

De inplanting van het magazijn en de laad-en loskaaien in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften maakte ondertussen ook reeds het voorwerp uit van een vordering van de gemachtigde ambtenaar tot herstel van de plaats in de vorige staat dd. 19.05.1994 (stukken 5 en 6).

Het is ook om deze reden dat de gemachtigde ambtenaar dd. 16.06.1994 in het kader van de beroepsprocedure zijn advies diende te hervormen en de exploitatie als niet aanvaardbaar achtte.

Dit advies werd echter door de Bestendige Deputatie volledig genegeerd.

Eveneens dient men hieruit af te leiden dat de Bestendige Deputatie ten onrechte in haar overwegingen stelde dat de betrokken inrichting in woongebied is gelegen en dat de uitbating over de nodige bouwvergunningen zou beschikken.

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat er alleszins voldoende elementen aanwezig waren om tot de niet toekenning van de milieuvergunning te besluiten.

2. Wat het niveau van de hinder uitgaande van de BVBA VLAEYEN zelf betreft, meent de tegenpartij deze te kunnen minimaliseren met de overweging dat het hier om een stelplaats voor 10 vrachtwagens gaat welke kan worden ingedeeld in een klasse 3 bedrijf.

Tegenpartij verliest echter uit het oog dat het betrokken bedrijf zich in de loop der jaren heeft ontwikkeld van een bedrijf met slechts 1 of 2 vrachtwagens in 1986 met als activiteit “vervoer van goederen voor derden”, tot een heus transportbedrijf in 1993.

Het is immers pas in 1990 (B.S., 13.09.1990 p. 213) dat het bedrijf voor eigen rekening begint te werken, waarna het zich weldra begon uit te breiden met een bureelgebouw in 1990 en laad-en loskaaien in 1993.

Zo moet het bedrijf vandaag, wanneer men alle activiteiten in acht neemt, reeds worden ingedeeld onder de klasse 2 bedrijven.

Ook het argument dat het bedrijf reeds sedert 1986 ter plaatse actief zou zijn, dient -gelet op bovenstaande evolutie- aldus ten eerste te worden genuanceerd.

In het verzoekschrift van verzoekers werd er reeds ten overvloede op gewezen - en dient hier nogmaals te worden benadrukt- dat een klasse 2 bedrijf niet thuis hoort in een gebied dat volgens de geldende plannen van aanleg werd gesitueerd in woon- en landschappelijk waardevol agrarisch gebied”.

3.1.1.5. De tussenkomende partij doet in haar aanvullende memorie nog gelden wat volgt:

“Konkluant sluit zich volledig aan bij de argumentatie ontwikkeld bij memorie van antwoord door de Bestendige Deputatie aangaande gewestplannen. De beslissing betreft inderdaad niet de geldigheid van de verleende bouwvergunning maar enkel de milieuvergunning verleend onder de opschortende voorwaarde dat een bouwvergunning zou worden afgeleverd.

De Bestendige Deputatie heeft geoordeeld dat de inrichting zelf in een woongebied is gelegen. Door verzoekende partij is op geen enkel ogenblik gesteld dat konkluant niet gerechtigd is op gunning binnen het woongebied.

Wanneer een nadeel niet volgt uit de bestreden vergunning, (c) maar uit de Stedenbouwkundige voorschriften waarvan de onwettigheid niet wordt betwist kan

het niet in aanmerking worden genomen. (Raad van State nr. 41.976 dd. 15/02/1993)

Zowel het College van Burgemeester en Schepenen als de Bestendige Deputatie hebben na advies van de bevoegde inspecties geoordeeld dat gunning mogelijk was.

Indien verzoekers menen dat er bezwaren bestaan om planologische redenen dienen zij eerst deze procedure uit te putten.

Art. 3 van de Beslissing der Bestendige Deputatie maakt immers de na te leven milieuvergunning afhankelijk van de geldige bouwvergunning.

Hoewel verzoekende partij steeds op alle mogelijke manieren en op basis van verschillende klachten heeft gepoogd geluidshinder aan te tonen of andere hinder, is hierin nooit enige bevoegde instantie in geslaagd”.

3.1.1.6. In haar **laatste memorie** stelt de **verwerende partij**:

“Daarbij moet echter herinnerd worden aan de overweging van de bestreden beslissing, - die weliswaar opgesteld werd voor het tot standkomen van de hoger vernoemde rechtspraak van uw Raad - , die niettemin summier maar toch ook duidelijk aangeeft waarom de bestreden beslissing meende dat

‘door de naleving van de opgelegde vergunningsvoorwaarden de hinder voor de buurt beperkt wordt tot een aanvaardbaar niveau’

terwijl in het tweede lid van (de) dezelfde overweging verwezen werd naar de diverse bouwvergunningen.

Deze laatste verwijzing is terdege relevant nu in deze vergunningen ook de diverse adviezen van de terzake bevoegde gemachtigde ambtenaar (stedenbouw) opgenomen zijn, ivm de verenigbaarheid met de omgeving, te weten o.m. :

S gunstig advies 19/AB-8616/85 dd.10 februari 1986 (bouw van een magazijn)

‘Gelet op de nieuwe bijgebrachte gegevens - gewijzigde plannen dd. 9 januari 1986 herzien mijn vrijwarend ongunstig advies dd.14 november 1985 aldus : gunstig op voorwaarde zich te houden aan de op 9 januari 1986 gewijzigde plannen’

S gunstig advies 19/V-122 voor de wijziging van de verkavelingsvergunning met opgave 5: de constructie van een bureelgebouw

S gunstig advies .19/AB-21113/93 betreffende de uitbreiding van het magazijn, met als bijzondere motivering :

‘het ontwerp is in harmonie met de omgeving door zijn bestemming en inplanting,aldus gunstig’

Voor het overige dient eraan herinnerd te worden dat de concrete elementen aangehaald in het beroepsschrift de milieuhinder van het bedrijf - en alzo slechts onrechtstreeks de “verenigbaarheid” - betroffen.

Ook het standpunt dat het bedrijf niet thuishoorde in de woonzone werd echter punt voor punt weerlegd in de nota en het advies van de PMVC dd.14 september 1994 (zie administratief dossier).

S Hieruit bleek immers dat de betrokken exploitant slechts over 8 vrachtwagens beschikte en er vastgesteld kon worden dat de hinder zeer beperkt is.

S Naar aanleiding van diverse klachten werden door de dienst milieuinspectie Leuven meerdere controles uitgevoerd in de omgeving van het bedrijf.

Uit de werkverslagen van deze dienst blijkt dat er geen noemenswaardige geluidshinder werd vastgesteld.

S Ook bij de opmerkingen wat betreft de vrachtwagens en wassen van de wagens wordt erop gewezen dat de parkeerplaats voor de vrachtwagen, evenals het lossen en laden, op ruim 50 m van de dichtstbijzijnde woningen gelegen zijn, zodat uitlaatgassen en lawaai van gestationeerde draaiende dieselmotoren de leef-omgeving niet op ingrijpende wijze schaden...

S De wasinrichting voor de vrachtwagens ligt op voldoende afstand van de naburige eigendom, zodat bij gebruik hiervan geen hinder ondervonden kan worden door de buurtbewoners.

Het is na deze uiteenzetting dat de PVMC unaniem, dit wil zeggen met inbegrip van de gemachtigde ambtenaar stedenbouw, gesteld heeft :

‘Vermits de hinder voor de buurt beperkt wordt tot een aanvaardbaar niveau wanneer de opgelegde vergunningsvoorwaarden nageleefd worden, en gelet op het feit dat de uitbating over de nodige bouwvergunning beschikt, is het niet billijker een milieuvergunning te weigeren om louter planologische redenen’

Deze overweging werd overgenomen (werd) in de bestreden beslissing, en is niets anders dan dat het bestreden besluit inderdaad tot de vaststelling kwam dat de uitbating bestaanbaar is met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

De billijkheidsoverwegingen waarvan sprake kunnen trouwens niet anders uitgelegd worden dan het feit dat, wanneer de exploitant blijkbaar de hinderlijke elementen van zijn uitbating (zie voetnoot nr.20 blz.27 van het auditoraatverslag) zo ver mogelijk achteruit geplaatst heeft (om de hinder voor de geburen tot het te verwaarlozen minimum te herleiden) afgestraft zou worden omdat op dit gemengd perceel een stuk van de uitbating in het woongebied, en een ander stuk in het agrarisch gebied zou liggen.

Het is trouwens alzo te verklaren dat ook de gemachtigde ambtenaar zich aansloot bij dit unaniem advies, en de toekenning van de vergunning gunstig adviseerde.

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat, zelfs rekening houdend met de inmiddels meer gedetailleerdere motivering in toepassing van de rechtspraak van uw Raad, deze beslissing van 1994 ook i.v.m. de planologische verenigbaarheid, weliswaar summier doch toch voldoende gemotiveerd was.

Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat precies om dezelfde reden (bekommernis om bestaanbaarheid met bestemming woongebied en verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving) dat een verzoek van de BVBA VLAHEYEN, om de exploitatie voorwaarden, opgelegd door de bestreden beslissing, nog te wijzigen (art.45 Vlarem) op 2 februari 1995 afgewezen werd, precies omdat de gevraagde uitbreiding ‘een meer dan normaal te verwachten burenhinder zou teweegbrengen voor de omliggende woningen in het woongebied’”;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ontvankelijk en gegrond is om de volgende redenen :

3.1.2.1. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, is het middel meer dan duidelijk : het voert de schending aan van de gewestplanbestemmingen “woongebied” en “landschappelijk waardevol agrarisch gebied”, omdat een inrichting als de kwestieuze niet in dergelijke bestemmingsgebieden thuishoort.

3.1.2.2. De overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag is er krachtens artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 toe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Dit houdt onder meer in dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

De vaststelling dat “nog steeds geen koppeling van de stedenbouw- en milieuvergunning” bestaat, is bijgevolg niet relevant.

3.1.2.3. Er wordt niet betwist dat de inrichting gelegen is, deels in woongebied, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Aangaande de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting bevat het bestreden besluit de volgende motivering :

- enerzijds wordt als antwoord op het bezwaar : “een dergelijk milieuhinderend bedrijf hoort niet thuis in een woonzone” geantwoord :

“Evaluatie van de bezwaren en aanspraken :

pt. 1: Het bedrijf is opgestart in 1986 en verder uitgebreid in 1990 met een bureelgebouw en in 1993 met los- en laadkaaien.

Voor al deze werken werd een bouwvergunning verleend.

De gebouwen zijn gelegen langsheen de Oude Leuvensebaan, in een gebied met een uitgesproken residentieel karakter waarvoor op 11.4.1988 door het schepencollege een verkavelingsvergunning werd verleend.

Op 30.4.1990 werd door datzelfde schepencollege een wijziging van de verkavelingsvergunning toegestaan voor kavel 5, om de exploitant toe te laten een bureelgebouw in deze verkaveling op te trekken”.

- anderzijds wordt overwogen dat :

“De inrichting in woongebied is gelegen; gezien de hinder voor de buurt beperkt wordt tot een aanvaardbaar niveau wanneer de opgelegde vergunningsvoorwaarden nageleefd worden en gelet op het feit dat de uitbating over de nodige bouwvergunningen beschikt, het niet billijk is een milieuvergunning te weigeren om louter planologische redenen.”

Uit de tweede vermelde motivering blijkt dat de vergunningverlenende overheid er is van uitgegaan dat de milieuvergunning strijdig is met de planologische bestemming, maar de vergunning toch verleent uit “billijkheidsoverwegingen”, omdat de inrichting niet te hinderlijk is en “over de nodige bouwvergunningen beschikt”.

Het bestreden besluit schendt aldus de verordenende kracht van de gewestplannen.

3.1.2.4. De vaststelling -waarnaar de verwerende partij in haar laatste memorie verwijst- in het bestreden besluit dat “door de naleving van de opgelegde vergunningsvoorwaarden de hinder voor de buurt beperkt wordt tot een aanvaardbaar niveau” doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststelling.

3.1.2.5. De verwerende en de tussenkomende partijen beroepen zich in hun verweer terecht niet op de hoger geciteerde “weerlegging” van het bezwaar omtrent de stedenbouwkundige onverenigbaarheid.

Ook die motivering noopt immers veeleer tot een weigering dan tot het verlenen van de vergunning. Het is geheel onbegrijpelijk hoe men uit de vaststelling dat de betrokken gebouwen gelegen zijn in “een gebied met een uitgesproken residentieel karakter”, kan besluiten het betrokken bedrijf te vergunnen.

De bewering dat een verkavelingsvergunning werd gewijzigd om toe te laten een “bureelgebouw ... op te trekken” volstaat in geen geval als argument voor het verlenen van een milieuvergunning voor een transportbedrijf.

Het feit dat in het verleden bouwvergunningen werden verleend, en door de gemachtigde ambtenaar daartoe gunstige adviezen werden verstrekt, doet in geen enkel opzicht afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Het gaat evenmin op de vergunde inrichting op te splitsen in zijn samenstellende delen die elk afzonderlijk slechts meldingsplichtig zouden zijn. Het is de inrichting in haar geheel bekeken die moet worden getoetst aan de gewestplanbestemming.

Overigens kan de argumentatie van de verwerende en de tussenkomende partijen niet de motivering van het bestreden besluit vervangen of aanvullen.

Dat de verwerende partij met betrekking tot de vergunningsvoorwaarden geen afwijking heeft toegestaan op het verbod op rustversturende werkzaamheden op werkdagen tussen 20.00 uur en 6.00 uur, alsmede op zon- en feestdagen, doet evenmin afbreuk aan de hierboven vastgestelde schending van de gewestplanbestemmingen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 29 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij het beroep dat omwonenden hadden ingediend tegen het besluit van 25 april 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort houdende het verlenen van de vergunning aan de b.v.b.a. VLAEYEN voor het exploiteren van een transportbedrijf gelegen aan de Oude Leuvensebaan 47, niet wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, gekend onder het nr. A. 61.117, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse gewest.

De kosten van de tussenkomst in het beroep, gekend onder het nr. A. 61.117, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de failliete boedel van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien september tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.